

Autor neznámý

řed pěti sty lety žila v Žalovínu, městě drahokamů, slepá vdova, jež měla jediného syna. Byl to statný mladík a stejně jako jeho otec byl horníkem. Většinu času trávil v královských dolech, a tak není divu, že jeho magické schopnosti byly značně omezené. Práce to byla poctivá, ale mizerně placená a chlapcova matka tak musela často na trhu prodávat koláče z lesních plodů, aby se alespoň nějak uživili. Ale vždycky říkala, že co mají, to jim k živobytí stačí - hladem netrpěli, víc než jedny šaty na sobě mít stejně nemohli a do domku jim zatékalo, jen když pršelo. Symmachus však její spokojenost nesdílel a často snil o tom, že jednou v dolech narazí na žílu vzácného kovu, která mu dopomůže k bohatství. Ve chvílích volna rád vysedával v místní hospůdce, rozprávěl s přáteli a hrál s nimi karty. Leckterá elfí dívčina po něm zálibně házela očkem, jeho však každá přítelkyně brzy omrzela. Byl to prostě obyčejný temný elf, který vás mohl upoutat snad jen svým obrovitým vzrůstem. To proto, že mu prý v žilách kolovalo i trochu nordské krve.

Když bylo Symmachovi třicet let, narodila se žalovínskému vládci dědička a po celé zemi se začalo bouřlivě oslavovat. "Královna," zpíval lid, "narodila se nám královna!" Neboť následnice trůnu, jak poddaní věřili, přináší zemi mír a blahobyť.

Když měla malá princeznička dostat jméno, byly doly zavřeny a Symmachus spěchal domů, aby se umyl a převlékl do slavnostního.

Půjdu pak rovnou domů a o všem ti budu vyprávět, slíbil matce, která se slavnosti zúčastnit nemohla, neboť postonávala. Moc ji to ale nemrzelo - jako slepá by ten mumraj stejně nemohla patřičně ocenit.

Ještě než půjdeš, synáčku, přiveď mi felčara nebo léčitele, jinak se odeberu na onen svět dřív, než se vrátíš, prosila ho.

Symmachus se k ní sklonil a k notnému zděšení zjistil, že má hlavu v jednom ohni a sotva dýchá. Rychle vypáčil uvolněné prkno v podlaze, pod nímž ukrývali úspory - na to, aby mohl knězi zaplatit za uzdravení, to však nestačilo. Snad se ale některý svatý muž smiluje, spokojí se s tím, co mají, a zbytek mu budou dlužit. Chňapl po plášti a utíkal pro pomoc. Ulice byly plné lidu, který spěchal k posvátnému hájku, ale cech mágů i chrám byly neprodyšně zamčeny. "Po dobu obřadu zavřeno," hlásaly cedule připevněné na dveře. Symmachus však v davu zahlédl mnicha v hnědé kutně a rychle se k němu protlačil.

Milý bratře, rád tvou matku uzdravím, když mi zaplatíš, ale až po obřadu. Náš pán vyzval všechny kněze, aby se ho zúčastnili, a já ho rozhodně nechci urazit.

Moje matka je ale velice nemocná, naléhal Symmachus. "Jednoho mnicha snad král postrádat nebude."

Král možná ne, ale otec představený ano, opáčil mnich a podrážděně se snažil vymanit ze Symmachova sevření a zmizet v davu.

Symmachus zkusil tedy oslovit další kněze a mágy, ale výsledek nebyl o nic lepší. Nakonec se do věci vložily ozbrojené stráže a oštěpy ho odtlačily stranou. Blížilo se totiž královské procesí.

Když ho míjel královský kočár, Symmachus se neovládl a vykřikl: "Můj pane, umírá mi matka!"

V tenhle slavný večer jí to zakazují! zahučel vládce v odpověď, zasmál se a rozhodil do davu přihlížejících hrst zlaťáků. Symmachus stál tak blízko, že cítil králův dech, jenž vypovídal o mnoha sklenkách vypitého vína. Proti němu seděla jeho paní a k prsu si tiskla dítě. Široce otevřenýma očima si mládence změřila a pak si pohrdavě odfrkla.

Stráže! zaječela. "Postarejte se o toho opovázlivce!"

Několik rukou se elfa okamžitě chopilo, a ten se vzápětí zbitý a v bezvědomí válel v prachu u cesty.

Když se probral, mátožně se vydal po stopách davu a celý obřad sledoval z nedalekého vrchu. Z výšky dobře viděl na hnědě oděné kněze i mágy v modrém, kteří stáli hned vedle královské rodiny.

Barenzie.

To jméno dolehlo k Symmachovým uším, když velekněz zvedl nahé dítě a ukazoval je dvěma měsícům, které zdobily horizont: Jone právě vycházel, Jode zapadal.

Pohledte na paní Barenzii, která se zrodila, aby vládla Žalovínu! Modleme se za ni. Prosme za ni a pomáhejme jí, necht' za její vlády Žalovín vzkvétá.

Modleme se, modleme se... šeptal se vztaženými rukama všechen lid i s rodiči nové královny. Jen Symmachus stál tiše se svěšenou hlavou a srdce mu říkalo, že jeho milovaná máti právě skonala. A v této zoufalé chvíli také pevně přísahal, že se nadutému vládcovi za zbytečnou matčinu smrt pomstí - malá Barenzie se stane jeho nevěstou a Žalovínu tak budou vládnout vnoučata jeho matky.

Po obřadu chladně hleděl na královské procesí, které se s velkou pompou vracelo do paláce. Zahlédl i mnicha, jehož před několika hodinami oslovil jako prvního. Tentokrát se svatý muž k mladíkovi rád přidal, i když mu Symmach dal pouze část zlata a slib, že zbytek doplatí později.

Přišli však pozdě - stařena už vydechla naposledy, přesně jak se její syn obával. Mnich si povzdychl a uložil si peníze do měšce. "Je mi to líto, bratře. No, na druhou splátku můžeš tedy zapomenout, stačí mi to, cos mi dal. Nejspíš..."

Vrať mi mé peníze! zavrčel Symmachus. "Neudělal jsi nic, čím by sis je zasloužil!" Hrozivě zdvihl pravou ruku. Kněz se stáhl a začal mumlat jakousi kletbu, ale nestihl vyřknout ani tři slova, když dostal pořádnou ránu. Těžce padl k zemi a hlavou se udeřil o ostrý kámen, z nichž byl postaven krb. V tu ránu byl mrtvý.

Symmachus si vzal zpátky své zlato a uprchl z města. Znovu a znovu si přitom opakoval jméno Barenzie, jako by to bylo nějaké zaříkání.

Malá Barenzie stála na nejvyšším balkóně paláce a nemohla odtrhnout zrak od vojáků na nádvoří. Jejich brnění se tak krásně leskla! Zrovna utvořili pravidelné řady a vzdávali hold jejím rodičům. Král a královna vycházeli z paláce, od hlavy až k patě byli oděni do ebenové zbroje, kterou doplňoval dlouhý vlající plášť z purpurově zbarvené kožešiny. Lokajové jim přivedli nádherné černé koně s krásnými čabrakami, vládci nasedli a za provolávání slávy vjeli do hradní brány. Ještě se však otočili, aby pozdravili dcerku:

Barenzie! křičeli. "Barenzie naše milá, bohové s tebou!"

Dívka polkla slzy a statečně jim jednou rukou zamávala - druhou k sobě totiž tiskla oblíbenou hračku, šedé vlče, jemuž říkala Wuffen. Ještě nikdy nebyla sama bez rodičů, takže ani pořádně nevěděla, jaké to je a co to všechno znamená - krom toho, že na západě zuří válka a každý se strachem a nenávistí hovoří o Tiberu Septimovi.

Barenzie! volali i vojáci, zdvíhající oštěpy, meče a luky. Pak se její milovaní rodiče otočili a i s celým vojskem odtáhli pryč. Nádvoří zůstalo bezútěšně prázdné.

Za pár dní ji v noci probudila chuva. Chvatně ji oblékla v nejnutnější šat a rychle odnesla z paláce.

Jediné, nač si z té doby princeznička pamatovala, byl obrovský stín s planoucíma očima, který zakrýval celé nebe. Jako nějaká věc putovala z ruky do ruky. Přicházeli cizí vojáci, pak zase odcházeli a někdy se zase vraceli. Chuva zmizela a nahradili ji cizinci, jeden podivnější než druhý.

Následovaly dny - nebo snad týdny - cestování. Jednoho rána se probudila a zjistila, že její kočár dojel do jakéhosi velkého šedivého hradu uprostřed nekonečných, šedavě zelených kopců, na nichž se místy rýsovaly šedobílé sněhové skvrny.

Oběma rukama k sobě přitiskla Wuffena. Chvěla se zimou a přimhouřenýma očima hleděla na šedavý soumrak. Připadala si maličká a tak nějak příliš černá ve vsí té šedi kolem. Snad ještě nikdy neměla silnější pocit, že někam nepatří.

Spolu s Hanou, černovlasou služkou s hnědou pletí, která ji doprovázela už několik dní, vešly do pevnosti. U krbu v jedné z místností stála mohutná žena v šedobílém rouchu s šedožlutými vlasy. Pohlédla na Barenzii děsivými modrými očima.

"Je nějak moc - černá, nezdá se ti?" pronesla směrem k její společnici. "Ještě nikdy jsem temného elfa neviděla."

Já sama o nich také moc nevím, odvětila Hana. "Jen to, že tahle má ohnivě rudé vlasy a stejný žár nese i v sobě. Dej si na ní pozor, paní, umí i kousat. A taky spoustu horších věcí."

To jí brzy vyženu z hlavy, nakrčila druhá ženština nos. "A co to nese za hnusnou věc? Fuj!" Vyrvala princezně z rukou Wuffena a hodila jej přímo do ohně v krbu. Barenzie vykřikla a chtěla se vrhnout za ním, ale byla neurvale zadržena, ačkoliv se ze všech sil snažila kousáním a škrabáním obou žen zbavit. Ubohý Wuffen se zatím proměnil v hromádku šedého popela.

Barenzie vyrůstala jako luční květina, přesazená do skyrimské zahrady. Coby chráněnka hraběte Svena a paní Ingy navenek prospívala, uvnitř však cítila pouze chlad a prázdnotu.

Vychovávám ji jako vlastní dceru, povzdychla si obvykle paní Inga, když ji navštívila některá z okolních šlechticů na kus řeči. "Je to ale temná elfka, tak co byste čekaly?"

To Barenzie samozřejmě slyšet neměla - alespoň paní domu se domnívala, že tato rozmluva k nepovolaným uším nedolehne. Jenže sluch temných elfů je mnohem lepší, než by se komukoliv z nordů mohlo zdát. A také mají spoustu dalších vlastností, které severané příliš neschvalují. Ta zvláštní tmavá dívka si například ráda brala, co jí nepatřilo, a nevynikala přílišnou pravdomluvností. Nechybělo jí ani jisté magické nadání - šlo sice jen o pár drobných ohnivých kouzel a schopnost levitace, ale i to stačilo. Jak rostla, začala se až nezdravě zajímat o chlapce a muže, kteří jí - k jejímu vlastnímu údivu - krom příjemně strávených chviliek dávali i dárky. Inga takové chování ostře odsuzovala z důvodů, jež její chráněnka nedokázala pochopit. Proto dívka všechny své avantýry držela v přísné tajnosti.

S dětmi to ale umí báječně, dodávala ještě Inga. Myslela tím svých pět synů, kteří byli všichni mladší než její adoptovaná dcera. "Nikdy by nedopustila, aby se jim přihodilo něco zlého."

Když bylo Jonnimu šest a Barenzii osm let, najali správci země učitele, který oběma dětem vštěpoval základy vzdělání. Barenzie by se bývala ráda cvičila i v boji se zbraní, ale už jen ta samotná myšlenka Ingu i hraběte Svena značně pohoršovala. Nicméně dostala alespoň malý luk a mohla se cvičit ve střelbě s chlapci. Když mohla, dívala se, jak cvičí se zbraněmi, a jakmile nebyl poblíž nikdo dospělý, zkoušela to s nimi. A věděla, že je v tom stejně dobrá, nebo dokonce lepší.

Je velice hrdá, že? zašeptala jedna z dam, a Barenzie, jež pečlivě předstírala, že nic neslyší, v duchu souhlasně přikývla. Ať totiž dělala co dělala, stále se cítila tak nějak nadřazená, a to i nad hrabětem s hraběnkou. Měli v sobě něco, co v ní probouzelo pohrdání.

Později se dozvěděla, že Sven a Inga jsou jen vzdálenými příbuznými posledních titulárních darkmoorských vládců, a začala všechno chápat. Byli to vlastně komedianti, kteří si hráli na něco, čím nejsou - neměli v sobě ani špetku urozenosti. Rozhodně nebyli vychováni k vladařským povinnostem. To pomyslení ji proti nim nepochopitelně popouzelo a časem přerostlo přímo v nenávisť. Připadali jí stejně nechutní jako obtížný hmyz, kterého se sice štítíme, ale jehož se nikdo doopravdy nebojí.

Jednou za měsíc přijížděl do hradu císařský posel s balíčkem zlata pro jeho pány a velkým pytlím sušených morrowindských hub pro Barenzii. Inga ji vždycky dle svého vkusu co nejlépe oblékla, alespoň tak, jak to podle ní bylo u temné elfky možné, a pak ji předvedla před posla. Málomocný z kurýrů se do jejich sídla ještě někdy vrátil, všichni si ale mladou princeznu prohlíželi asi tak, jako sedlák zkoumá čuníka, jestli už je dost vykrmený a může s ním vyrazit na trh. Na jaře svého šestnáctého roku Barenzie z poslova pohledu vyčetla, že onen čas právě nastal.

Po delší úvaze se rozhodla, že se jen tak prodat nenechá. V posledních týdnech se jí velice dvořil Slámka - vysoký světlovlasý čeledín - a nabádal ji, aby s ním uprchla. Byl to hezký, neohrabaně něžný, ale trochu jednoduchý hoch, který jí prokazoval upřímnou náklonnost. Jedné jasné jarní noci tedy ukradla zlato, jež posel přinesl, ze spíše sebrala houby,

oblékla se do šatů svého nevlastního bratra Jonniho a zanedlouho již se Slámkou na ukradených koních cválali pryč. Jejich prvním cílem byl Bílý Průsmyk, nejbližší alespoň trochu významné město a zároveň místo, kam se chtěl dostat Slámka.

Na východě však ležel Morrowind a Žalovín, a ty Barenzii vábily tak, jako magnet přitahuje železo. Dalšího rána proto na elfčin popud opustili koně a dál pokračovali pěšky. Věděli totiž, že je budou z hradu pronásledovat, a chtěli je tak trochu svést ze stopy. Kráčeli pak až do pozdního odpoledne, drželi se postranních cest a zapadlých pěšin a pak se pár hodin prospali ve staré opuštěné chýši. Za svítání hned vyrazili dál, a když se slunce sklánělo k západu, už vcházeli do bran Bílého Průsmyku.

Barenzie přichystala Slámkovi listiny, které jej označovaly jako posla místního venkovského pána. Když mu na jejich základě v chrámu připravili nocleh, s pomocí levitace se přehoupla přes chrámovou zeď a pod rouškou noci se k němu přidala. Bylo jí totiž jasné, že stráže z širého okolí budou pátrat po temné elfce v doprovodu norda, ovšem samotného venkovského hochy si nikdo nevšimne.

Všechno šlo jako po másle. Se Slámkou se Barenzie setkala v chrámu, který stál nedaleko od brány. Bílý Průsmyk už několikrát navštívila, a tak se tu trochu vyznala. Mladík se však dosud nedostal dál než několik mil za Svenův hrad, kde se narodil.

Společně došli ke zchátralému hostinci v chudší čtvrti Bílého Průsmyku. Když si Barenzie navlékla rukavice, plášť a kápi, která ji chránila před ranním chladem, její tmavá pleť a rudé oči byly dobře skryty a na ulici nebudila žádnou pozornost. Do hostince vstoupili každý zvlášť. Slámka hostinskému zaplatil za jednolůžkový pokoj, kam objednal spoustu jídla a dva džbánky piva. Za pár minut se za ním vplížila jeho společnice.

Společně se najedli, napili a opájeli se nabytou svobodou. Pak se na úzkém lůžku divoce milovali a nakonec upadli do hlubokého, bezesného spánku.

V Bílém Průsmyku zůstali celý týden. Slámka si vydělal trochu peněz různými pochůzkami a Barenzie zase v noci vykradla pár domů. Stále chodila převlečená za chlapce - ostříhala si vlasy, bujnou červenou kšticí obarvila na černo a snažila se co nejméně ukazovat, neboť ve městě moc temných elfů nebylo.

Jednoho dne pro ně Slámka sehnal práci - měli dělat doprovod kupecké karavaně, která cestovala na východ. Jednoruký četař, který průvod vedl, si dívku měřil dost pochybovačně.

No ne, pousmál se, "ty seš temnej elf, co? Tak to bude jako by vlk hlídal stádo ovec, co. Ale já potřebuju vozbrojence a stejně nejdem nikam blízko k Morrowindu, takže svejm kumpánům nás zradit nemůžeš. A naši banditi by ti podřízli krk úplně stejně jako mně."

Pak se voják zkoumavě obrátil na Slámka a pak rychle opět na Barenzii, jenže to už držel v ruce krátký meč. Elfka v okamžení tasila dýku a zaujala obranný postoj. Slámka také vytáhl nůž a blížil se k muži zezadu. Četař upustil zbraň a opět se zasmál.

To vážně nebylo špatný, mládeži. A eslipak umíš zacházet i s lukem, temnej elfe? Dívka mu krátce předvedla své umění. "No ne, to nebylo špatný, to vůbec nebylo špatný. A jako elf máš tak dobrý voči a sluch, že slyšíš trávu růst. Věrnej temnej elf je nejlepší bojovník, jakýho si můžu přát, to vím moc dobře. Sloužíval jsem pod Symmachem, než jsem přišel tuhle o ruku a propustili mě z císařského vojska."

Můžeme je zradit. Známe lidi, co by nám za to dobře zaplatili, pošeptal své milé později Slámka, když naposled ulehli na tvrdé lůžko v polorozpadlé krčmě. "Nebo je můžeme obrát sami. Tihle obchodníci jsou vážně bohatí, Berry."

Barenzie se zasmála. "Nač by nám bylo tolik peněz? A krom toho na cestě potřebujeme jejich ochranu úplně stejně jako oni tu naši."

Můžeme si koupit statek, jenom ty a já, a někde se v klidu usadit.

To je ale buran! pomyslela si Barenzie pohrdavě. Slámka byl prostě venkovan a měl tedy i venkovské sny. Nahlas mu ale odvětila: "Tady ne, Slámko, ještě jsme moc blízko Darkmooru. O kus dál na východ budeme mít ještě spoustu příležitostí."

Karavana nemířila dále na východ než do Slunohradu. Císař Tiber Septim I. kdysi s velkou péčí vybudoval síť poměrně bezpečných a pravidelně střežených silnic. Mýta však byla příliš vysoká, a tak se karavana raději držela vedlejších stezek. Zde ovšem číhalo nebezpečí v podobě silničních lupičů z řad lidí i skřetů, a různých potulných zbojníků ze všech možných národů a pronárodů. Takové je ale riziko podnikání.

Cestou do Slunohradu zažili hned dvě setkání tohoto rázu. Jedno přepadení díky skvělému Barenziinu sluchu odhalili s předstihem, takže měli dost času se na něj připravit a útočníky překvapit. Podruhé je v noci přepadla banda složená z Khajiitů, lidí a lesních elfů. Ti byli velice zdatní, takže ani Barenzie nezaslechla, jak se plíží ke karavaně. Byl to opravdu perný boj. Útočníci byli nakonec odrazeni, ale dva ze strážných padli a Slámka utrpěl ošklivou ránu do stehna, než s Barenzií prořízli khajiitskému útočnickovi hrdlo.

Dívka si jinak nového života užívala. Upovídaný četař si ji velice oblíbil, takže většinu večerů trávili u táborového ohně a poslouchali jeho vzpomínky na vojnu v Morrowindu pod Tiberem Septimem a generálem Symmachem. "Tendlencten Symmachus se stal generálem, až dyž padnul Žalovín," vyprávěl vysloužilce. "Je to dobrý voják, to se musí nechat. Jenže podle mě mu v Morrowindu nejde jenom vo vojančení. Ale vo tom asi nejspíš budeš víc vědět ty."

Ne. Ne, nevzpomínám si, odpověděla Barenzie a snažila se, aby to vyznělo bezstarostně. "Většinu života jsem strávil ve Skyrimu, protože matka se tam provdala. Ale rodiče už jsou dávno mrtví. Pověz mi tedy, co se stalo se žalovínskými pány?"

Četař pokrčil rameny. "Vo tom sem nikdy neslyšel. Nejspíš jsou mrtví. Než se podepsalo příměří, byly boje fakt tuhé. Zato teď už je klid. Možná až moc velké, asi jako ticho před bouřkou." Pak se tázavě obrátil přímo na elfku. "Ty se tam teď vracíš, hochu?"

Možná, opáčila Barenzie. Ve skutečnosti ji to táhlo do Morrowindu a do Žalovínu tak neodolatelně, jako můru přitahuje hořící stavení. Slámka to cítil, a ani za mák se mu to nelíbilo. Už tak mu bylo dost nepříjemné, že spolu nemohou spát, když je jeho přítelkyně převlečená za chlapce. Barenzii důvěrné chvílky také chyběly, ale očividně ne tolik jako jemu.

Četař chtěl, aby podepsali smlouvu i na zpáteční cestu, ale i když mu nevyhověli, vyplatil jim nějaké peníze navíc a napsal jim doporučující dokumenty.

Slámka se chtěl trvale usadit někde poblíž Slunohradu, ale Barenzie trvala na tom, aby pokračovali k východu. "Jsem právoplatnou vládkyní Žalovínu," vysvětlovala mu, přestože si nebyla úplně jistá, zda je to pravda. Možná si to jen vysnila, když ještě bývala malým, ztraceným a poblázněným děckem. "Chci se dostat domů. Musím se dostat domů." Alespoň to byla pravda.

Po několika týdnech získali práci u jiné karavany mířící na východ. Do začátku zimy se dostali až k Riftenu, nedaleko morrowindských hranic, jenže pak se počasí zhoršilo. Dny ubíhaly a cestovatelé se nakonec dozvěděli, že dřív než na jaře žádná obchodní karavana nevyjede.

Barenzie stála na hradbách a zírala do hluboké rokliny, která Riftenu oddělovala od zasněženého horského hřbetu, jenž obepínal Morrowind.

Berry, pravil Slámka jemně, "do Žalovínu je ještě dlouhá cesta. Skoro tak dlouhá, jakou už jsme urazili. A vede divočinou, plnou vlků a banditů a skřetů a ještě horších příšer. Budeme muset počkat do jara."

Je tam Silgrodská Věž, vzpomněla si Barenzie na elfí město, které vyrostlo kolem prastarého minaretu, chránícího hranice mezi Skyrimem a Morrowindem.

Strážci mostu mě dál nepustí, Berry. Jsou to tělem i duší císařští vojáci. Nedají se podplatit. Jestli chceš jít dál, budeš muset jít sama. Nebudu ti bránit. Ale co si počneš? Silgrodská Věž je plná císařských vojáků. To jim tam chceš dělat prادلenu? Nebo markytánku?

To ne, odpověděla Barenzie zamyšleně. I když ten nápad nebyl zas tak špatný. Spaním s vojáky by si určitě vydělala na dobré živobytí. Na cestách Skyrimem už pár podobných avantýr podnikla, když se někdy převlékla do dívčích šatů a na chvíli svému společníkovi uklouzla. Nemyslela tím nic zlého, jen hledala trochu rozptýlení a únik z jednotvárnosti. Její přítel byl sice moc milý, ale příliš zábavy s ním neužila. Proto ji vyděsilo, ale zároveň velmi potěšilo, když jí muži, které si vybrala,

pak nabízeli peníze. Slámkovi se to pochopitelně nelíbilo, a pokud ji při něčem takovém přistihl, křičel na ni a pak byl ještě pár dní notně nevrlý. Žárlil. Dokonce vyhrožoval, že ji opustí, ale nikdy to neudělal. Nešlo to.

Jenže vojáci z císařské stráže byli po všech směrech krutá a drsná sebranka. Barenzie o nich slyšela pár nesmírně ošklivých povídaček. Ty nejhorší historky s nemalou hrdostí vyprávěli u karavanních ohňů vysloužilci z tohoto vojska. Uvědomovala si sice, že se jí a Slámka snaží vyděsit, zároveň ale tušila, že přinejmenším zrnko pravdy na těch příbězích je. Slámka takové obhroublé řeči přímo nenáviděl, a to tím víc, že je musela poslouchat i ona. Ale zároveň se často přistihl, že jistá část jeho osobnosti je jimi přímo fascinována.

Barenzie to cítila a nabádala ho, aby si také občas vyhlédl jinou ženu. On ale vždycky odvětil, že miluje pouze ji. Snažila se mu vysvětlit, že ona to takhle necítí, ale že ho má raději než kohokoliv jiného.

Tak proč tedy chodíš s jinými? tázal se jí jednou Slámka.

To nevím, zlato.

Mladík si jen bezmocně povzdychl. "Temné elfky jsou prý takové."

Jeho milá s úsměvem pokrčila rameny. "Já vím. Myslím, že tímhle se dá odůvodnit úplně všechno."

Skryrim.4fan.cz